

అల్లీనూర్

మీకన్నేడు బ్రాహ్మణరానికి మహమ్మద్ ఇబన్ సుల్తాన్ సుల్తానుగా ఉండేవాడు. బర్మాలో ఉండే అరీఫా హూస్ అల్లీరమ్ కింద ఈయన సామంతుడా. ఈ సుల్తాను వద్ద ఇద్దరు మంత్రిలుండేవారు. వారిలో వజీర్ అల్లీఫదల్ అనేవాడు చాలా ఉత్తముడు, వజీర్ అల్లీమూయినసావి అనేవాడు చాలా చెడ్డవాడు. అందుచేత ప్రజలు అల్లీఫదల్ అంటే ఎంత అభిమానంగా ఉండేవారు, సావిని చూసి భయపడేవారు.

ఇలా ఉండగా ఒకనాడు బ్రాహ్మణరానికి అన్నిదేశాలనుంచి అడబాసలు అమ్మ కానికి వచ్చినట్టు సుల్తానుకు వార్త తెలిసింది. అయిన అల్లీఫదల్ ను పిలిచి, "బానిసలలో ఒకాద్దరైన మొదటి ఉన్నట్టుయితే పదివేల వీనారాలదాకా ఇచ్చుచేసి నాకు కొనిపెట్టు." అని ఆజ్ఞాపించాడు. అల్లీఫదల్ బానిస వర్తకులవద్దకు వెళ్ళి సుల్తానుగారు కోరి

సటువంటి బానిసకోసం విచారించాడు. వెయ్యి దీవావాలు మించిన అరీదుగల బానిసల సందరినీ వ్యయంగా చూశాడు. కాని వారిలో ఒకతెకూడా అల్లీఫదల్ కు సచ్చలేదు.

అదిమొదలు బానిస వర్తకులు రోజూ అయనకు అందగత్తెలను తెచ్చి చూపుకూ వచ్చారు. సుల్తాను అయనకు పెట్టిన గడువు ముప్పైరోజులు. ఈ గడువు పూర్తి అయింది. వజీరు వెయ్యిమంది బానిసలను వ్యయంగా చూశాడు. కాని ప్రయోజనం లేకపోయింది.

గడువు పొడిగించమని సుల్తానును కోరుకుందామనే ఉద్దేశంతో అల్లీఫదల్ గుర్రం ఎక్కి తన ఇంటినుంచి బయలుదేరబోతుండగా ఒక వర్తకుడువచ్చి, "అయ్యా, తామూ కావాలన్న అపదూపనుందరి ఒకతే అమ్మ కానికి వచ్చింది," అన్నాడు.

"అయితే అమెను వెంటపెట్టుకుని రా!" అంటూ అల్లీఫదల్ గుర్రం దిగి మళ్ళీ లోప

లికి వచ్చేకాదు. మరొక గంటలోపల వేర్త
కుదు ఒక దానిపిల్లను తనవెంట తీసుకు
వచ్చి పెద్దవజీరుకు చూపాడు. అమె నిజం
గానే అప్పుక సొందర్యవతి. అమె పెరు
అనిన అల్లరినీ. అనిన అల్లరినీ అనే
మాటకు "ప్రియసఖి" అని అర్థం. అమె
గొప్ప అందగత్తె కావటమేగాక బాగా చదువు
కుని పాండిత్యంకూడా సంపాదించింది.

వదిరోజులలో అమెను కొనడానికి
నిశ్చయించుకుని, "ఈ దానినిను విడిచేం
దీదారానిస్తాను. ఈమెను నాకొసం కొనటం
లేదు, సుల్తానుగారికొసం కొంటున్నాను.
వదివేలపరకూ అవ్వడానికి నాకు అనుమతి
ఉన్నది," అన్నాడు.

"సుల్తానుగారి కొసం అయినవకీంలో
నేను విసిద్ధివా పుచ్చుకుంటాను. కాని
ఒక్కవిషయం తమరు చిత్తగిందారి. ఈ
పిల్ల చాలా దూరప్రయాణం చేసి బ్రహ్మకు
జవాళి చేరింది. అందుచేత గారిమార్పు
నీటిమార్పు అంటుంది. వదిరోజులపాటు
ఈమెకు ఏకాంతి ఉచ్చి తరవాత సుల్తాను
నాదిరి కప్పగించుకుని నా నెలకా!" అన్నాడు
వేర్తకుడు. అల్లరినీకు ఈ సలహా
వచ్చింది. అయిన ప్రయసఖిని తన దార్యకు
వచ్చిగించి, "ఈ పిల్ల సుల్తానువారి దాసి.

వదిరోజులపాటు మనశంబు అంటుంది.
ఈ వదిరోజులూ అది మన అల్పాయి అలి
సూర్ కంటపరకుండా ఎలా చూస్తావే,
కాగర్త!" అని చెప్పాడు.

అల్లరినీకు కొడుకు అలిసూర్ చాలా
అందమైన యువకుడు. మంచివాడే గాని
అద్రేకస్వభావం కలవాడు. ప్రయసఖిని
వాడు చూడడంటే తప్పక ప్రేమిస్తాడు.
ఒక్కశీలంలో దాన్ని కన గురిలో వేసు
కుంటామనూ. సుల్తానుగారిదగ్గర కతీర్
పరువు కాస్తా పోతుంది. ఈ పంగతులు
పీతీరు దార్యకు తెలుసు. అందుచేత అమె
ప్రియసఖిని బనానా దాది రనివ్వకుండా

***** చందమామ *****

వుండుతూ వారం రోజులపాటు ఎంతో జాగ్రత్తగా కాపాడింది.

ఒకనాడు అవిర ప్సానకంతు వెళ్ళివున్న సమయంలో అరిసూర్ అనానాలో ప్రవేశించి ప్రాయసఖిని చూడవే చూశాడు. ఒకరినొకరు చూసుకున్న క్షణానె వారిద్దరమధ్యా ప్రేమ కలిగింది. అతను ఆమెను ఒప్పించి తనతో బాటు బయలుదేరదమకుని, కొంతదబ్బు చేతబట్టుకుని వెళ్ళిపోయి ఆమెను పెళ్ళాడాడు.

తన కొడుకు చేసిన పనిచూసి అల్లపదర్ కుంగిపోయాడు. "నేను సుల్తానుగారివద్ద ఎంతో కుక్కాడ వంపాడించుకున్నాను. అందునకీ వంగతి తెలిస్తే నా పరువు పోతుంది.

వేమ వలుగురిలోనూ తల ఎత్తుకుని ఎలా తిరిగితి ?" అన్నాడాయన భార్యతో.

"ఇది సుల్తానుగారిదాకా వెళ్ళవలసిన అవసరమేమున్నది? మీ సొంత కుమారునికి మీరు దానినను కొనిపెట్టారనుకోండి, అది తప్పి? కావలిస్తే సుల్తానుగారికి ఇంకొక దానినను కొని ఇవ్వండి, లోకంలో ఇక అందగత్తెలి లేరా ?" అన్నది భార్య.

చేపిడి లేదు గనక పక్షిడు అల్లపదర్ తన కొడుకు చేసిన తప్పు క్షమించ నిశ్చయించాడు. ఈ వంగతి తన కల్లిద్యారా రహస్యంగా తెలుసుకుని అరిసూర్ ప్రాయసఖితో సహా ఇందికి తిరిగి వచ్చాడు.

తన కొడుకూ ప్రియమనీరి ఎంత అన్యో
న్యంగా ఉంటున్నారో చూడక అల్లెపడల్
మనసు కొంత కుదటబడింది. "అంతా
అల్లా విరేళం!" అనుకున్నాచాడు.

చిన్నపటినుండి సావి వారా కట్టుంపూరివాడు.
వాడు అరిగినది వసిగట్టి సుల్తానుతో చెప్పి
తనమీద ఫిర్యాదు చేస్తారేమోనని అల్లెపడల్
భయపడ్డాడు. సావి కొంతవరకూ విజయ
తెలుసుకున్నాడుకూడా. అయితే సుల్తాను
గారు తావినుకొనినటుం విషయం పూర్తిగా
మరిచిపోవటంచేత, పెద్దపటిరుపైన ఫిర్యాదు
చెయ్యటానికి అయినకు దైర్యం చాలలేదు.
కొద్దికాలం గడిచింది. పెద్దపటిరు అల్లె

పడల్ కు అబ్బుచేసింది. అయిన తన అవ
సాన కాలం నమిపించిందని తెలుసుకుని,
తన కొడుకును పిలిచి అప్పగింకలు చెప్పి,
కన్నుమూశాడు. అయిన మరణానికి కంట
తడిపెట్టనివారు బ్రహ్మచర్యంలో ఒక్కరు
కూడా లేరు.

తండ్రిపోయాక అరిసూర్ దుఃఖపాగ
రంలో ముణిగిపోయాడు. చాలాలోకాలు
అతడు ఇరుటికి రాలేదు. ఎవరిని చూడ
లేదు. చివరకు పెద్దవాళ్ళు అతన్ని మంద
రించి, "కదా విచారిస్తూ కూచుంటే లాభం
లేదు. నివ్వారా పి తండ్రి కిపించే ఉన్నాడు,
గదా!" అన్నారు.

దబ్బు మంచినిరులాగా ఖర్చయి పోయింది. ఇళ్ళూ తోటలూ విచక్షణ లేకుండా తన స్నేహితులకు ఇచ్చేసి కొద్ది కాలంలోనే అలీనూర్ దివాలా పోయింది.

"మొందూ మౌక చూడకుండా ఎందుకలా ఖర్చు చేస్తాడు. వీరంశా నిజంగా మీ స్నేహితులనే మీరు సమ్ముకున్నారా?" అని ప్రయోసఖి ఎన్నిసార్లలో తన యజమానిని హెచ్చరించింది. కాని అమె చేసిన హెచ్చరికలు అతని చెవికెక్కలేదు. తన సొత్తుకా పూర్తిగా తరిగిపోయేదాకా అతను ప్రయోసఖిని గురించి ఆలోచించనుకూడా లేదు.

అఖరుకు స్నేహితులు మాయ మయారు.

"మీదగ్గర సొమ్ము ఉన్నంతకాలమూ ఈగలు మునిరినట్టు మునిరారు. ఇవ్వుడు ఒక్క స్నేహితుడూ ముఖం చూపించడు!" అన్నది ప్రయోసఖి.

"నా స్నేహితులను గురించి మళ్ళీ అపోహపడుతున్నావు. నేను పూర్తిగా కింద పడిపోయినా నన్ను మళ్ళీ వాళ్ళు లేపనెత్తగల సమర్థులు! వారేదో పనులమీద ఉండి ఉంటారు. నా అపనిరం గనక నేనె వారి వద్దకుపోతాను. వారునన్నెలా ఆదుకుంటారో చూడొస్తావు!" అంటూ అలీనూర్ మంచి దుస్తులు వేసుకుని వర్తకుల వీధికి వెళ్ళి

ఈ సలహాతో అలీనూర్ మారిపోయాడు. అతను తన మిత్రులందరినీ అహ్వానించి ప్రతిరోజూ ఎందులు చేయపాగాడు. ఖస్తాలో ఉంటే పెద్దపర్తకుల కొడుకులందరూ అతనికి మిత్రులే. వారు నిత్యమూ అలీనూర్ చుట్టూ చేరి అతనికి వినోదాలు కలిగిస్తూ, అతని అద్భుత కామంకూడా సమస్త సౌఖ్యాల్లా అనుభవించ పోగారు.

అలీనూర్ అమాయకుడు. స్నేహితులు వివి అడిగినా ఇచ్చేవాడు. "నూర్, ఫలాని తోట ఉన్న మీ తోటలాది నేనెక్కడా చూడలేదు!" అని స్నేహితులవద్దైనా అంటు చాలు, "అది నీదే! తీసుకో!" అనేవాడు.

మొదటి స్నేహకుడి ఇల్లు చేరుకుని తాను వచ్చినట్లు లోపలికి కలుగు వంపాడు.

ఆ స్నేహకుడు అరిసూరను చూడటం ఇష్టంలేక నొకరువ్వారా తాను ఇంక లేనట్లు చెప్పించాడు.

"దొంగవెదవ, మొహం తప్పించాడు. కాని మిగిలినవాళ్ళు ఇంక వీరులు కారు!" అనుకున్నాడు అరిసూర.

కాని ఒక్కరూ అతనిని అరుకోలేదు. చిన్నబోయేస మొఖంతో అరిసూర తన ఇంటికి తిరిగి వచ్చాడు. జరిగిన వంగతి విని ప్రియసఖి, "నేను చెప్పలేదా?" అన్నది.

తరవాత వారు తమ ఇంట్లో ఉన్న సొమ్ముగ్రి శ్రమంగా అమ్మి ఆ బద్ధుడు తమ్ము బిడ్డ పెట్టనుకున్నారు. ఆ తమ్ముకూడా అయిపోయాక అరిసూర విచారంలో మునిగిపోయాడు. అతనికిక బతికే దారి కనబడలేదు.

ప్రియసఖి కన్నీరు కాపుకూ అతనితో, "నేమిస్తేమూ పోయిందన్న విచారం మీ కెందుకు? మీకు నేనింకా ఉన్నానుగదా! ఒకప్పుడు నన్ను ప్రియతో అమ్మితే పదివేల దీనారాలు ధర పలికింది. ఎవరు చూడారు, వాకివాళ్ళ ఇంకా ఎక్కువ ధర రావచ్చు. అందుచేత మీరేమీ విచారించక నన్ను

బజారులో విక్రయించి సొమ్ము రాబట్టండి!" అని సలహా ఇచ్చింది.

"ప్రియసఖి, నిన్ను ఎలా అమ్మేది? నువ్వు లేకుండా ఒక్క గంటసేపుకూడా జీవించలేను!" అన్నాడు అరిసూర.

"మిమ్మల్ని పదిలి ఇంకొక యజమాని దగ్గరికి వెళ్లటం నాకుమాత్రం ఇష్టమా? కాని అవసరం బలవత్తరమైనది. అది మన చేత ఎలాని వనిఅయినా చేయిస్తుంది. మీరు ప్రస్తుతం ఉన్న చిక్కునుంచి అయిటవరా లంటే ఇదే మార్గం!" అన్నది ప్రియసఖి.

అమె ఎంతోసేపు భోదించిన మీదట అతను మనసు రాయిచేసుకుని బజారుకు

వెళ్లి, దానినలమ వెలంపేసేవారిలో గట్టి వాళ్లి ఒకళ్లి పట్టుకుని వాడితో తన అవ సరం గురించి చెప్పాడు.

"దాబూ, తమరి సేవకుళ్లి. నాపల్లి మీకు కాదగిన పహాయం యావత్తూ చెయ్య గలను!" అన్నాడు వెలం వెసేవాడు.

అలీషూర్ వాడికి ప్రియనఖిని చూపించ గానే వాడామెను గుర్తించి, "అల్లా పాకిగా నేపిమెను అదిపరలో ఒకపారి అమ్మాను!" అన్నాడు. అమెకు ఎంత హెచ్చు థర రాబట్టబానికి విలుంటుందో అంతా రాబట్ట ప్రయత్నిస్తానని అలీషూర్కు కూటయిచ్చి, వాడు పలుగురిని కేకవేసుకు వచ్చాడు.

కాద్దిసేవటికళ్లి ఒక సుంపు పొగయింది. ప్రియనఖిని పొట్టుపెట్టి, "థనికుల్లారా, వర్తకశ్రేణులారా! ఈ అహూర్వ సాందర్వ పతికి ఎంత థర ఇస్తారే చెప్పి పారండి!" అన్నాడు వెలం వెసేవాడు.

ఎవరో నాలుగువేల దీనారాలు పారాయి. తరవాత అంకొకరు మరో అయిదువందలు పెంచారు.

మరిగా ఆ పమయానికల్లా పతీరు పాపి తన గుర్రంమీద అటుగా పోతూ అగాడు. ఎవరో దానిసను అమ్ముకున్నట్టు అయినకు అర్థమయింది. కొంచెం ఎడంగా వున్న అలీ షూర్ను చూడగానే, "ఈ దొర్కాగ్గుడు ఇక

అమ్మదేమీ లేక తన బావినను అమ్మకుం
టున్నట్టున్నాడు!" అనుకున్నాడు వజీరు.
తరవాత ఆయన ప్రియసలిని చూసి,
అందాన్నిబట్టి ఆమె అలీమార్ పెళ్ళాడిన
బానిస అయివుండాలని కూడా తెలుసు
కున్నాడు. ప్రియసలిని చూడలేదుగాని,
ఆమె అందాన్ని ప్రతివాళ్ళూ తెగపొగడటం
సాచి విన్నాడు. ఇంక అందగత్తె చౌకలో
అమ్ముడవుతున్న సంగతి తెలిసి ఆయనకు
అశ పుట్టింది.

వెంటనే వజీరు సాచి వేలం వేసేవాణ్ణి
విలిచి, "ఇదుగో, ఆ బావినను నేను
కొంటాను. పాట ఎంతసేరకు వచ్చిందో
అంత మొత్తానికి నాకే కొట్టెయించు,"
అన్నాడు అధికారం కనబరుస్తూ.

వేలంవేసేవాడు ఏమీ అనలేకపోయాడు.
సాచి చూడబోతే మహామంత్రి, ఆయన
తెదురుగా ఏ వర్తకుడూ వేలంపాట పాఠ
టానికి సాహసించడు. అందుచేత వేలంవేసే
వాడు వజీరుతో, "దిత్తం, తమ క్రయం
ఇప్పుడే జాయంచేస్తాను!" అంటూ, అలీ
నూకజిత్తకు వచ్చి, కహన్యంగా, "జాబా,
ఇనాళ మీ ఆద్యక్షం ఏమీ బాగులేదు. ఈ
దుర్మార్గుడు పాట పెరగనివ్వడు సరిగదా,
ఆ ఇస్తానన్న నాలుగువేల అయిదువందలు

కూడా ఇవ్వడు. మీ ప్రాణం వినిగినదాకా
ఇచ్చివ్రాడు!" అన్నాడు.

అలీమార్కు వట్టరాని ఆగ్రహం వచ్చింది.
"ఎదైనా ఉపాయం వుంటే చెప్పు!" అన్నా
డతను వేలంవేసే వాడితో.

"ఒకటే ఉపాయం! మీ బావినను
శిక్షించటానికిగాను బజారులో నిలిబిట్టి
వేలంపాడిందినట్టు నటించండి. ఆమెను
అమ్మే ఉచ్చేశంలేదని వజీరుగానితో చెప్పి మీ
బావినను మీకు వట్టురుపొంది!" అని వేలం
వేసేవాడు అలీమార్తో చెప్పి, ప్రియసలిని
వెంటబెట్టుకుపోయి వజీరుకు వచ్చింది.
తరవాత వజీరుతో, "అయ్యా, ఈ బావిన

***** చందమామ *****

యజమాని వస్తున్నాడు. అతనితో మిగిలిన విషయాలు పరిష్కరించుకోండి!" అన్నాడు.

అంతలో అలిసూర్ వచ్చాడు. అతను ప్రాయసత్తి చెంపమీద చెక్కున ఒక దెబ్బ వేసి, "దానిసదానా! ఇప్పటికైనా ఖుద్దీ పచ్చిందా? ఇక ఇంటికి వదల మరొకసారి నేను చెప్పినట్లు విసకపోయావే. నిన్ను నిజంగానే అమ్మిస్తాను!" అని అరిచాడు.

వజీరు నిర్భాంతరాయం, "ఏమిటిది? నేను దీన్ని కొన్నాను! ఇది నాది!" అన్నాడు.

"నేను అమ్ముంటే మరెవరూ కొన్నావు? పడవదా!" అన్నాడు అలిసూర్.

"మీరంతా న్యాయం చెప్పండి! ఈ జానిన నాది! అవునా, కాదా?" అంటూ వజీరు ప్రాయసత్తి చెయ్యి వట్టుకున్నాడు.

చుట్టూ ఉన్న వారంతా తన అధికారానికి చెందితనను ఇలవదుస్తాడని వజీరు నమ్మకం. అయితే వారికి అలిసూర్ పైన ఆదరం హెచ్చు. అందుచేత ఎవరూ వజీరును బల

పరచలేదు. ఈ సంగతి గ్రహించి అలిసూర్ వజీరు తొక్కలో గట్టిగా పొడుస్తూ, "కుక్కా! పరువా! నాసొత్తు అపహరిస్తావురా? పో, దిక్కున్న చోట చెప్పుకో!" అని అంతగావ్వు వజీరునూ దాన చితక తన్నేసి, ప్రాయసత్తిని వెంటబెట్టుకుని సెరుగా ఇంటికి వెళ్లిపోయాడు. వజీరు వెంటఉన్న దానిసేబు కత్తులు దూసి అలిసూర్ ను వెంటదించి యత్నించారు గాని, అక్కడ చేరిన జనం అడ్డుకుని, వారి ప్రయత్నాలను పూర్తిగా భంగపరిచేకారు.

ముక్కు వెంట రక్తం కారుతూ చుమ్ములో పడిపోయిన వజీరు సోచి లేచి, తనకు జరిగిన అత్యాచారాన్ని గురించి సుల్తానుగారితో చెప్పటానికి బయలుదేరాడు. వెనకమంచి జనం ఆయనను చూసి విరగబడి నవ్వుకున్నారు.

అంతకాలానికి ఆ దుర్భాగ్యుడికి తగిన శిక్ష చేసిన అలిసూర్ మీద వారందరికీ గౌరవం పెరిగింది. (అంకా పుంధి)

అల్లభీమారా

[గత సంచిక తరువాయి]

సుల్తాను ఒక కుటుంబానికి తన పక్షియను గుర్తించలేకపోయాడు. తరువాత అయిన, "మిమ్మలా చెసిన ధైవయ?" అని అక్కర్లంత అడిగాడు.

"మహాగజా, మంచి పంటమనిషిని కొనామని బజారుకు వెళ్లాను. అక్కడ ఒక బహు సౌందర్యవతి అయిన బానిస అమ్మకానికి వచ్చింది. మన అల్లభీమారా కొడుకు అరీమూర్ అమెను అమ్మకున్నట్టు తెలిసింది. తమరు ఒకప్పుడు మంచి బానిసను పదివేల దీనారాలకు కొనమని అల్లభీమారా అడిగిఉన్నారు. ఆ బానిస అరీమూర్ బానిస అల్లభీమారా తమకు సమర్పించడం తన కాయకు కనుకగా అమ్మకున్నారు. వారు అరీమూర్ ఒళ్లుపై తెలియకుండా ఉన్నదంతా తగలబి దీకారీ అయినారు లెంది. అందుచేత ఈ బానిసదాన్ని

అమ్మకానికి పెట్టాడు. దీరం చచ్చకలో బాలుగువేల దీనారాలకు పోతున్నదని తెలిసి, తమకు సమర్పించుకుండాపావే ఉద్దేశంతో ఆ బానిసను కొనేకాను. అప్పుడు వారేం చేకరో చిత్తగించారా? ఏ కిరస్తానింగో యాదులకో అమ్మకాను గాని ఏదైనా అమ్మను పొమ్మన్నాడు! అప్పటికి నేను మంచిగా, 'నాయనా, దీన్ని వాకోసం కొనటం లేదురా! మన సుల్తానువారి కోసం కొంటున్నామేరా!' అని చెప్పా. ఆ మాటకు వారు మరింత మండి పడి, సమ్మ గుర్రంమీద మంచి కింద పడేసి, అంతమంది చూస్తూ ఉగా, చేతులా కాళ్ళా తన్నాడు! ఏం పాపానం! ఏం పాపయి!" అన్నాడు పక్షిమ. సుల్తాను కనుకం అగ్రతంతో దీక్ష రించించి. అయిన తన భటులను పిలిచి, "మీరు పండ్లైమంది వెళ్ళి అల్లభీమారా అందిని పూర్తిగా ధ్వంసంచేసి, నీచుకైన అరీ

మరినూ, వాడి బావిననూ పెదరెక్కలు
 విరివిరిబ్బి తినురువంటి," అని అజ్ఞాపించాడు.
 అర్జున్దేవులకత్తూ అ నమమూన రాజాగారి
 భవన రక్షికులలో ఒకరు ఒకప్పుడు అల్ల
 ఎడలో తింద గొలుపువెనునాడు పున్నాడు.
 అతను అరిసూర్ తుడువాకే. అర్జునూ
 కలిపి పెరిగాడు. అందుచేత అతను
 రాజాజ్ఞ వింటూనే బయటికి బాడుకున్న అర్జు
 నార్జునంబు మరిగెత్తి అరిసూర్ ఉంటున్న
 ఇల్లు చేరుకున్న. "బాబూ, తమరు వెంటనే
 ఇల్లు వదిలి ఎక్కినా పారిపోవాలి. లేకపోతే
 మాన ప్రాణాలు దక్కవు." అని బయ్యి
 సంగతి చెప్పాడు.

అరిసూర్ ప్రముఖుని ప్రమాదానికి
 సప్తందోడు. రాజధానిపాలకుడు అరి
 సూర్ వేరిలో నలభై మనరాబు పెనుటూ,
 వా దగ్గర ఇంకొకటి లేదు, బాబూ. ■
 సోమ్య, తీసికుని వివిధరూ ప్రాణాలు
 దక్కించుకోవండి," అన్నాడు.

అరిసూర్, ప్రముఖుని దొడ్డిచారిన ఇంట
 కుంచి బయటికి వచ్చి, సుదురుమెంబ
 గొందులమెంబా పది సముద్రతీరపు రేపు
 చేడుకున్నాడు. అచ్చివకాత్తూ ఒక నయన
 లంగరెత్తి బాగ్గాడునగరానికి బయలుదేర
 తోడున్నది ' ప్రయాణికులందరూ ఎక్కె
 య్యారీ! వ్యవధిలేదు!' అని నరయన కేశ
 నేస్తున్నాడు. ప్రయాణికులందరూ ఎక్కె
 ఇర్లడూ అ పదివరో ఎక్కారు లంగరె
 పదివ బాగ్గాడుకు బయలుదేరింది.

అరిసూర్ ఇల్లుపడిచిన కొద్దిసమయకల్లా
 సుల్తాను ముసిన నలభైమంది కుటుంబు
 అతని ఇంటిపైలది కలిబడినదల్లా ద్వంసం
 చేసి చూస్తారగానే అందరి నెలమట్టం
 చేపేశారు. అయితే వారికి అరిసూర్ వాడ
 గాని, అతని బావిన బాడగానె తెలియలేదు.
 ఈ సంగతి తెలిసి సుల్తాను బుస్సానగర
 మంతా అరిసూర్ కోసం వెతికిరిదాడు.
 అయిన పశ్చిమసావీని విరిచి, " ఏను

విచారం వద్దు. నీకు బరిగిన అవదారానికి నేను తప్పక ప్రక్షిమ చెందిపెళాను," అని మాట అద్దాడు.

పక్షపాపి నుద్దాసుగారిని పురపాలాధి పృద్ధిగా పిలిచి, అరిసూర్ కోసం నగర మంతరా దాచింపు మొందాడు. అరి సూర్ ను పట్టి ఇచ్చినవారికి మొదటి వారాలు బహుమానం. ఆరన్న దాచినవారికి శిరచ్ఛేదం!

అయితే ఇన్ని ప్రయత్నాలూ పిఫలి మయాయి. అరిసూర్ వాడ ఎవడూ చెప్ప లేకపోయాడు.

కొంతకాలానికి అరిసూర్ ఎక్కిన వడవ బాగ్గాడునగరం చేయడం పతనమయింది. అరి సూర్ కో, "అయ్యా, ఇదే బాగ్గాడు మహా నగరం! భూలోకస్వర్గం! ఇక్కడే మీరు దిగవలసివంది!" అన్నాడు.

వడవ కేళకుగాను అయిదు దినాల లిద్ది అరిసూర్ ప్రయత్నలేకగూడా వడవ దిగాడు. దైవహాస వాడు బాగ్గాడునగరానికి రహదారిని వెళ్ళక మరొక దారి వేట్టు కున్నాడు. ఈ దారి వారి బాగ్గాడునగరం వెలివం ఉంటే ఉద్ధానవనాల మధ్యకు రీపకుపాయింది. వారు ఒక ఉద్ధానవనం వద్దకు చేరుకున్నారు.

అది అరిసూర్ ఉద్ధానవనం. దాని బుట్టూ అర్జునుని ప్రసారగత ఉన్నది. ముఖవ్వారానికి పైగా రంగురంగుల దీపా లున్నాయి. ద్వారం వెలివం ఎవరైనా గూర్చేవలానికి బిల్లుబువ్వాలు. ద్వారం మూసివున్నది దానిపక్కనే బరియంత్రం ఒకటి ఉన్నది.

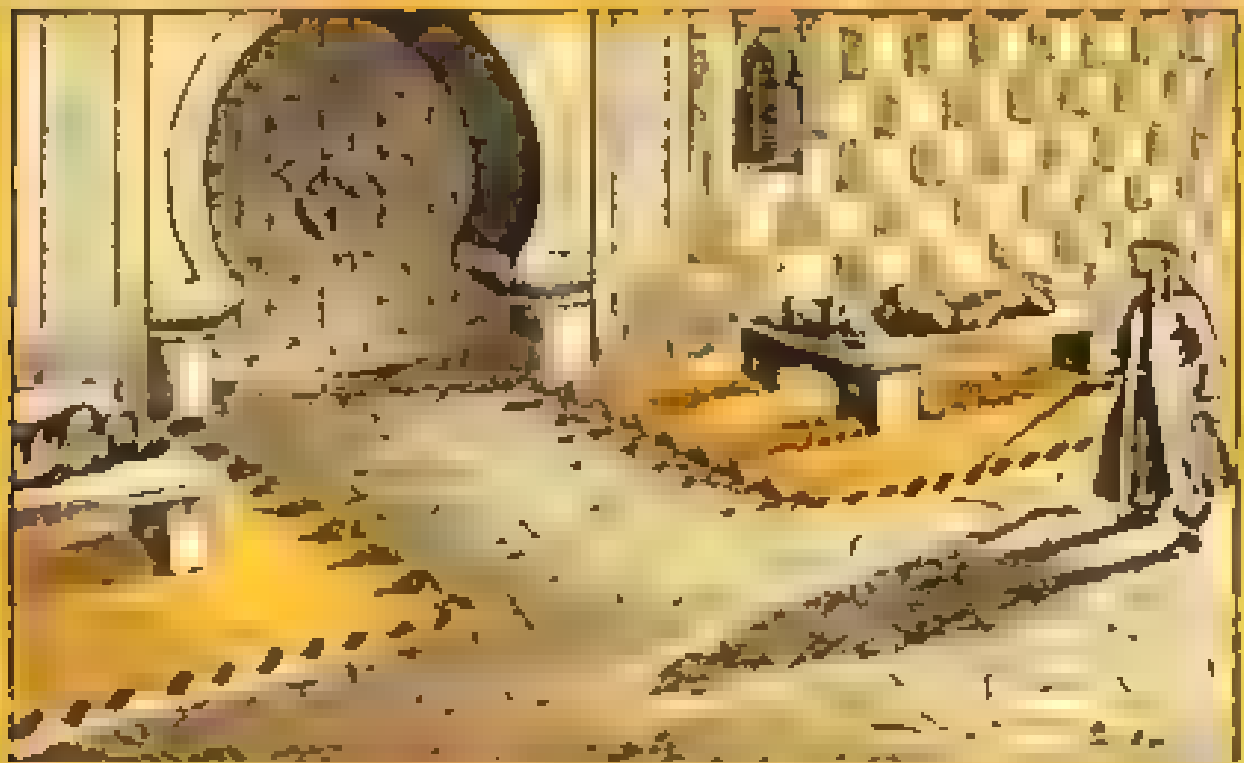
"ఇది చాలా అందమైనచోటు. ఇక్కడ బిల్లులమీద కాస్తిపుష్పప్రకాంతిరీపిగుంబం," అన్నాడు అరిసూర్ ప్రయత్నలేక వాకిళ్ళూ బరియంత్రంవద్ద కాళ్ళూ చేతులూ, ముఖాలూ తడుక్కుని కోయ బిల్లులమీద నడుమవచ్చారు. చిట్లని పిల్లగాది వారిని

కోకొల్లించి, వాని తన అట్టల చెరగులు
బయట శివ్వలు సున్నచేయించు.

పిమ్మట చేతి ఉద్యోగంపైను ఆశుర
ద్యోమ, దీనికుక్క ఒక మహాబుద్ధుడు, తాని
పెను పరమపాదు. కరిపాడు మహా
వికాసం గుర్తువును. అది అక్కరికి
పెద్ద తన చికాకులన్నీ ముంపటాకారు
ఉద్యోగం మధ్యపర్చి మహాలుకా ఒకటి
గది అ గదికి నెండ్రి అయిదు కిక్కి
బుద్ధులు ఒక్కొక్క కిక్కిలోనూ ఒక్కొక్క
దీపం వేలాడుతూ వుంటుంది. మహాలు
మధ్యలో బుగారంట్ చేసిన పెద్ద దీపం
ఉన్నది. కరిపా వచ్చినప్పుడు హఠాత్తు ఈ

మహాలు తెరిచి, కిక్కిలు తెరిచి, దీపాలు
తెరిగిస్తాడు. మహాలు మధ్య ఒక అంబు
పెర్మాట చేస్తాడు. దానిమీద ఒకానొక మున్నె
కరిపా స్వత్యగాన దోదాలు చూస్తాడు.
ముక్త్యంగా కరిపాగాని అస్థిగాయముడు
అదిక తన అబ్బకమై, ఇటుల కరిపా
విదారాశివ్విజిని పొగవతాడు.

ఈ కోటనూ, మహాలునూ కనిపెట్టె పుంప
దానికి కరిపాగాను ఇదాహం అనే ఒక
వృక్షాత్తి పెర్మాటచేతాడు. కరిపామేవాడు
కోటలో ప్రవేశించుకుందానూ, పూలు వెంగి
లింపడానికి ప్రియా, పక్కాపం పిల్లలూ
రాకుందానూ ఇదాహం కావలావుంటేవాడు.

తరవా పాముకలం అరసు తన అరవాలుచొప్పున కోట అంతా చుట్టిపస్తూ ద్వారం సమీపంలోగల బల్లలపై, ఇద్దరు ప్యస్తలు వేరుకుంపుంటు చూశారు.

"ఏమి విన్నావా? బలిపాగాడు సన్నిక్కరి చెడుకడు పుంజురిని బిల్ల ప్తయ్యోమా? బలిపాగాని పరివారం కోపం ఏర్పాటుచేసి బిల్లలపైకి విచ్చుకుంటూ పడు కుంటారా?" అనుకుని ఒక బంసె కిబకుని వారిపద్దకు పట్టాడు. కాని అంతలోనే అతన్ని అంతరాత్మ ముదరింపించి "ఇదేం వని ఇబ్బాహం? వారివరసూవా ఏమిటెరిచే! అల్లా ముహ్మి అరెయిలుకావచ్చు, దిస్సులెని

ముస్తావాళ్ళుకావచ్చు!" అనుకుంటూ ఆ ముసలివాడు వారిద్దరి ముఠాంమీదా కచ్చి పుస్త బిట్టలు కొరిగించి, వారి అండుచూప వివ్వరపాయాడు.

అతని కోపం హస్తాంత్రావంగా మారింది. అతడు అరిసుర కాళ్ళకగ్గిరి కూడుని కాళ్ళు పత్రపాగాడు. ఈ స్వర్గకు అరి మోర్ మేలుకుని చివాలుని లెని సూచు న్నాడు. తును కాళ్ళు పట్టుకున్నవాడు పృథ్వివని తెలుసుకుని, గాబాహం చెయ్యి తి మకుని తన కళ్ళకు అడ్డుకున్నాడు.

"మిరిద్దమా ఏక్కరివాళ్ళు, నామనా?" అని అడిగాడు కోటమాలి.

"వరదేశిం!" అన్నాడు అరిసూర్.

"అరిడులను అదరించమని అల్లా నిర్దేశం నా కోట, మహిటా చూతుమగాని రండి!" అన్నాడు కోటమాలి ఇబ్రాహిం.

"ఇవంతా నమ సాత్తెనా?" అన్నాడు అరిసూర్ అశ్చర్యంగా.

అరిసూర్ చెప్పి చెడితే కుర్రవాడు బివిరి పోతాడేమోనని ఇబ్రాహిం, "అవును, నాయనా! అంతా సాదే!" అన్నాడు.

అయితే అలా రిదుడు, ఇట్టేనే కోట మాలి వెంట లోపలికి వెళ్ళాడు. అరిసూర్ ఇస్కాలో ఎంతో గొప్ప ఉద్యోగాలు చూశాడు, కాని అంత అందమైన ఉద్యోగం ఉంటుం

దు అతను కలలోకూడా అనుకోలేదు. ద్వారంవారి లోపలికి వెళ్ళి దారిపాడుగునా సగిపి చెప్పి కోయ్యంతో అర్చిలున్నాయి. వారికి వాకిలిగా పాతి, వాకిటి పళ్ళగుత్తులు వీరగా, నల్లగా వేళ్ళుతున్నాయి. దారికి రెండు వేళ్ళలా ఎత్తయిన పలవ్వులా బున్నాయి. వాకిటిపై రకరకాల చీరలు చెరి పాతుకున్నాయి. ఇక అ కోటలో పూల చెట్లుగురించి చెప్పని అక్కర్లేదు. అక్కడ పూయని పూవు లేదు.

ఇబ్రాహిం తన అతిథులకు కోట చూపించి వారిని మహలులోకి తీసుకు పోయాడు. లోపలికి అడుగు పెట్టగానే వారిచుట్టూ కళ్ళు చెడిపోయాయి. నివసించే చోట అంత అందంగా అమర్చిన మహలు ఉండవనిపించింది. వారు దానిని చూడ దారికి చాలాకాలం పట్టింది. చివరకు అరి సూర్ ఒక గదికి వద్దకు వెళ్లి బయట వున్న కోటను చూశాడు. అయితే నిండు పెన్నెలా కాస్తున్నది. అతను అ గదిలో ఉన్న కస్తా అన్నీ ముంచిపోయాడు.

ఇబ్రాహిం వారికి ఇహారం తెచ్చిపెట్టాడు. అరిసూర్ అరిసీతో, "ఇబ్రాహిం, అహారంతో బాటు పానీయాలుకూడా ఇచ్చేటం అదారేం గదా! పానీయాలేమి?" అని అడిగాడు.

చందమామ

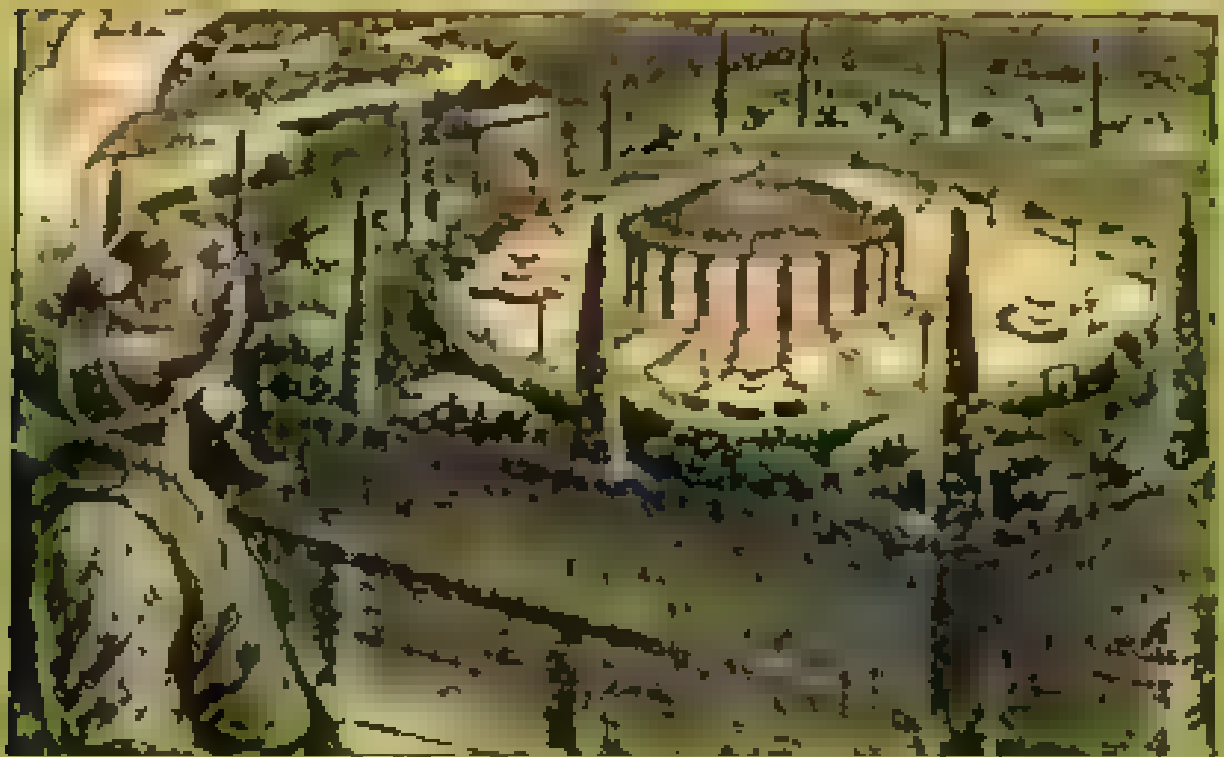
గ్రామం వెళ్లి ఒక లోహకే ముద్రను
పట్టుకున్నాడు. అది పాత సిల్వర్ మోస
ని పోషించి వదిలారు.

"నీకు ప్రాణి పోషించి కారణం
గలది. నీవు వచ్చినానే క్షణం మళ్ళాకు
వెళ్లి అక్కడ అమ్మకు ఎదురుగా మీకు
కావలసి ఉన్నాను," అంటూ అజ్ఞానం
ప్రాణి పోషించి తెచ్చాడు. కానీ తన
అమ్మకు అగుతూ ఉండటం చూసి అతనికి
తనకు ఒకటి ఉన్నట్లు అతను కూడా
వారికే బాటు కాగనారంభించాడు.

"దీనిని లోహకే లాగలేదు, వెరి
గించుకుందా?" అన్నది ప్రయోగం ఇలా

హాతే కాగలుచున్న ఒక్క తెలి. తెలియ
కుండా అప్పుడే మారి ఒక్కటే వెరి
గించడానికి అనుమతి ఇచ్చాడు కానీ అది
పూర్వ రీతి లో మేవలలో అప్పు ఖరీదీ
లపై తనది దీనిని వెరిగించాడు

సంగ అ సమయంలో బలహీన తన తన
మేలో నిద్ర పర్వ నిలబడి ఉండటం అది
గింది అమర మాపునది మీదుగా అమర
ద్యాసం వెళ్లి తన గింది దిద్దిన మేల కాంతి
తయారయింది. అయ్యే ఎదురే తన పక్షిలైన
బాసెను పరిచి, "అమరమైనా, ఈ పా
రలో మీ అరిగిన తెలుగువా? బాగా
దురు క్షేమం కలిగి ఉన్నారా? నీకు

తెరిచుదురాగుంటే? చూడు, చిత్రమహ
లులో దీపాలు ఎలా వెలుగుతున్నాయో! నేను ఖరీఫాగా అందగా ఇది ఎలా జరి
గింది?" అన్నాడు.

వజీరు బాఫర్ వెలుగు చూశాడు. ఏ
మేదాలో అయినా కౌతకం. "హుజూర్, ఖుదాని వారం గ్రాహం నాదగ్గిరి వచ్చి
తన మనవడికి చిత్రమహలులో ఉపాకర్మ
చేయించుకోవటానికి అనుమతి వేరాడు.
నేను తమపద్ధతులను అనుమతి పొందుదా
మనుకుని అలాగే లెమ్మన్నాను. తరవాత
ఆ విషయమే పూర్తిగా మరిచిపోయాను!"
అని బొంజాడు.

"అది రెండో తప్ప. మనం పెదన్నా
కకులలు తండ్రిప్రకారం ఆలోచన ముగించి
గ్రాహం తన మనవడి ఉపాకర్మ గురించి
ఏమీ అందాడు. ముద్దెమీ కాసుక నవ్వుక
దాగా నేను ఇచ్చే అవకాశంకూడా లెకుండా
పోయా!" అన్నాడు ఖరీఫా.

"ఏదైనా నా తప్పులు కనిపించాలి,"
అన్నాడు బాఫర్.

"కనిపించాం. కాని ఈ రాత్రి గ్రాహ
హంకో గతవడానికి వెళ్ళుతున్నామే. వాడు
చాలా మోగుడు, దైవచింత గలవాడు.
ఈ సమయానికి వాడు తక్కువైనా సంద
ర్భి చెప్పి మంచిపాటలు చెప్పి వెనుకంటూ
ఉంచాడు. మనం అక్కడికి వెళ్ళాం.
మనం రావటంచూసి ముసలినాడు చాలా
సంతోషిస్తాడు," అన్నాడు ఖరీఫా.

బాఫర్ కు గుండె బానిపోయింది. చాలా
పొద్దుపోయిందని, ఈ పాటికి ఉపాకర్మ
పూర్తి అయి అందరూ ఎవరిదారిన వారు
రెళ్ళిపోదామో ఉంచారని ఆయన ఖరీఫాకు
లెప్పించాడు. కాని ఖరీఫా వెళ్లి తీరా
లన్నాడు ఆయనా, బాఫర్, దంపనయ
కుడు ముస్సూర్, ఈ ముగ్గురూ పరకుల
వేదాలు వేసుకుని బయటపెళ్ళారు.

[ముగింపు వచ్చే పంచకలో]

అల్లినూర్

(నర నందక కవితాలు)

అల్లినూర్దానిం చెరెనరికి తోటవ్వారు
తెన్నెతులకలం చూసి అల్లినూర్ బుద్ధు
చాడూడు ఇదాచాల ఎక్కడూ అలం అబా
గిత్తగా నాచెడు పుడూడును నేపెలదాక
అల్లినూర్ బుద్ధుం ఇంకా ఎక్కువమంది
దాపరి వాళ్ళు. ముసిలమాన్ లు గుర్తు
అరిగిరి పెమి లేడు.

"దాపరి పెమి వాళ్ళు. రహ
స్యంగా వాళ్ళు. అంటూ అల్లినూర్ వాచి
నేమి అంటే ఒక చెడు అల్లినూర్ గానకరికి
చూశాడు. దాపరి ఒక అందమైన మహిళ.
ముసిలమాన్ అల్లినూర్ ఇదాచాల చెరిరి
సాదామూలకా ఎక్కువగా. "అమ్మలూ,
మిచ్చి ఒక్క పాట పాడితేగాని మా
అకిండు వాళ్ళకాదు!" అంటూన్నాడు.

ముసిలమాన్ ప్రాశ్నాపూరికలగదానిగాను
మొదలవాడు స్వయంగా ఒకపాట పాడారు.

అవి చూసి అల్లినూర్ దాదా నోవం పెచ్చింది.
అమ్మ గిత్తగా చెప్పి దిగివచ్చి, "తల్లి
మాలి మనకతి ఉపాకర్మ ఎలం కాస్తా
క్షులగా బయలుకుప్పచి నుపకూడా చూసి
ఉపించు!" అని వాచితే అన్నాడు.

వాచి చెప్పిరి, దాపరి వాచిం బయలు
కుచ్చు ముగ్గులూ, బాకానం. అమ్మ
చెప్పిందిగిచ్చి మూడ పాటూ లేకుండా
అల్లినూర్ కాళ్ళమీద పడ్డాడు.

అదాచిచ్చి వెండుకు, వాచిరి? నేను
పెమ్మ కిమివాసిరి ఇంకా పెం బయలు
కుచ్చి చూచాల, చెప్పిక్క!" అన్నాడు
అల్లినూర్ సవ్వెకూ.

అదొక్కా తల్లిపారి ముసులిగిను
ఒక పెకారీ తెచ్చాడు. దానిమీద కాబుమ్మ
అమి ఒక పాట పాడింది అమి గలరిం
దాదా గ్రహ్యంగా అన్నది. అల్లినూర్ అరిం
దంక అల్లినూర్కిని తిన్న "వాచిరే నేను

✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱

శ్రీమతి ఇంకా తెలుగు, ఆంగ్లము
గుర్తించక, "మనా, ఆరే? నెం మనమన
ఎలా న్న?" అనాదు.

1.40 శతపథమునా రసి తెలిసి పదును
పరి తెలుసును," అని యు కరిక.

అనుకున్నది అనిపించి, అంతా సంతోషించారు. "వాళ్ళిద్దరూ మేముగల సభ్యులు కావాలి!" అన్నారు.

అదిచే తనను బహుశః పెద్ద బుగిని
మహాన బాధిత పెద్ద, శూన్యం ఉండే
గురిపెను పెద్ద, నివ్వచే, తానే స్వయంగా
చేదలను గురి మొందరాదు అయిన
మొందచి తప్పక చేదలను తప్పమోద, అది
మోద స్వయంగా ఉండరాదు.

శరవత అల్లసూరి శరవ వేలిలో
మూడు దీవారాలు పెయ్యగా, "మమ్మ దేవి,
అవకాశానికి ఇదుగో వ్రతం-అం. ఒకప్పు
ద్వితీ నీ దారివ్యాన్ని పాక్షికగణించి
వ్యాప్తి కాని ఇప్పుడు అతిక్రమితి కాములచేత
అంత ఇప్పుడగుచున్నది ను" అన్నాడు.

తల్లిదండ్రులు పాపములను కలుగజేయుచు
 బుద్ధులను నొకరినొకరు నొకరినొకరు
 కూడా నాకిప్పుడు పాపములను చేయుచు
 నొకరినొకరు నొకరినొకరు నొకరినొకరు
 అయ్యెను. అట్లుగానే అందఱును నొకరినొకరు

మరొకవారి వాడినది. ఇదిపా అసంభవం.
"అద్భుతం! అద్భుతం! అద్భుతం!" అని
తేరమ చెప్పాడు.

అది చూసి అశ్రువార్, "కొద్దివాడా, నీకు ఈమె వచ్చినట్లున్నప్పుడు, ఈమెను మరల తిన్నావా?" అంటూ తీవ్ర ప్రశ్నోపాసాగాడు.

ప్రయత్నం కల్గమని మీ కడుమో.
' నన్ను పపిలెపి ఎక్కడికి పోతున్నావు.
అల్లమూర్తి ?' అని అడిగింది.

ఇదంతా చూసి భీమపాకు అశ్చర్యంతో
బాట బాడకూడా కలిగింది. అయినా అది
మూరకే. "అబ్బాయీ, నువ్వు బానిసకు
ఎవరివధనుందిగాని ఎదుగుకాలిదుగదా?"

చందమామ

అన్నాడు. అరిమూర్ అడుగుతున్న రస గత
మోషానా తెచ్చాడు. అంతా పం. అరిమూర్,
"అయ్యో-పప్పుడు చెయ్యకొనినా ప?"
అని అరిమూర్.

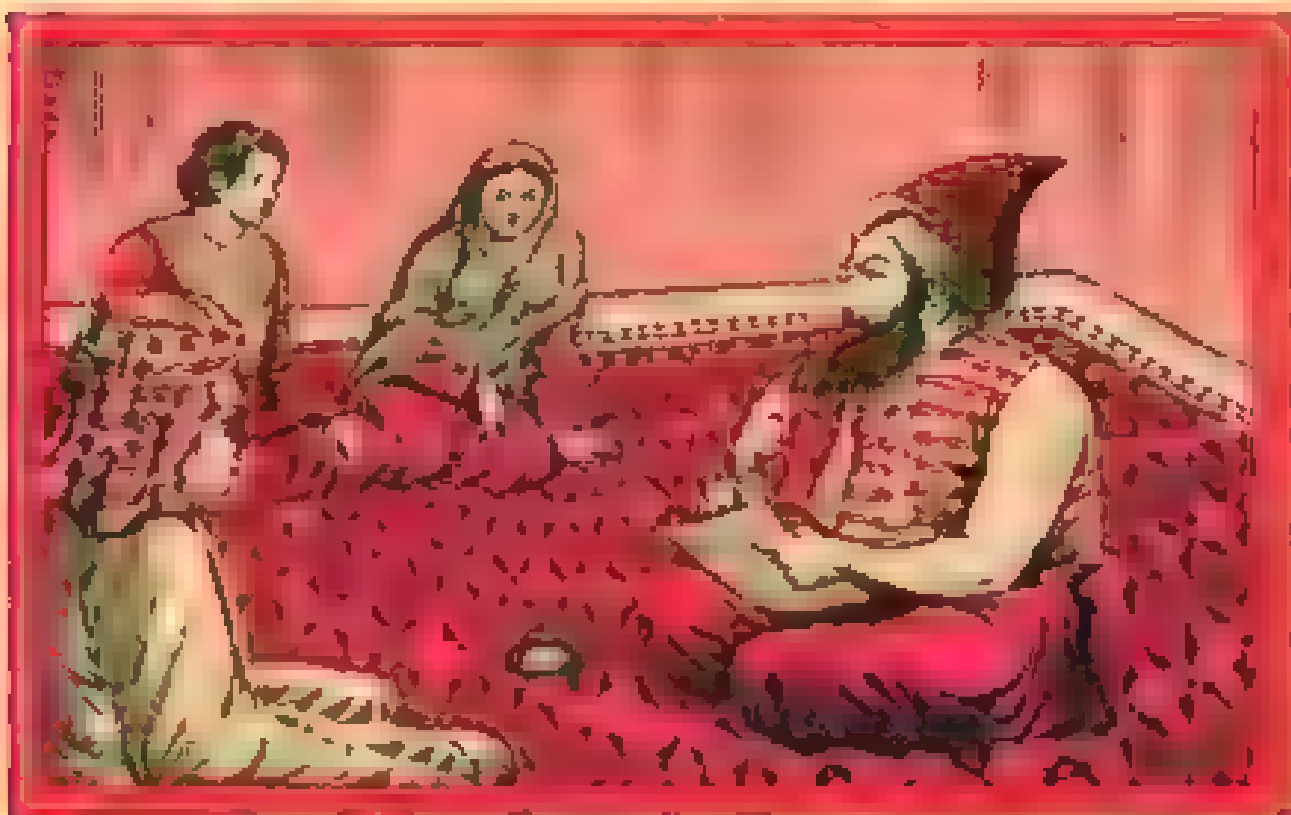
"అయ్యో పప్పుడు చెయ్యకొనినా వాద
వికలవైతది అయ్యో అరిమూర్ కదా
అరిమూర్!" అన్నాడు అరిమూర్.

"నేను ఒక పద బి:వాల్లు గతక నీకు
"అయ్యో అయ్యో అరిమూర్. నీకు చెప్పి
నీకు నీకు నీ కదా అరిమూర్ అరిమూర్,"
అయ్యో అరిమూర్ అరిమూర్ అరిమూర్
అరిమూర్ అరిమూర్ అరిమూర్ అరిమూర్
అరిమూర్ అరిమూర్ అరిమూర్ అరిమూర్.

"అయ్యో అరిమూర్ అరిమూర్ అరిమూర్
అరిమూర్ అరిమూర్ అరిమూర్ అరిమూర్.
అరిమూర్ అరిమూర్ అరిమూర్ అరిమూర్.
అరిమూర్ అరిమూర్ అరిమూర్ అరిమూర్.
అరిమూర్ అరిమూర్ అరిమూర్ అరిమూర్.
అరిమూర్ అరిమూర్ అరిమూర్ అరిమూర్."

అరిమూర్ అరిమూర్ అరిమూర్ అరిమూర్
అరిమూర్ అరిమూర్ అరిమూర్ అరిమూర్.
అరిమూర్ అరిమూర్ అరిమూర్ అరిమూర్.
అరిమూర్ అరిమూర్ అరిమూర్ అరిమూర్.
అరిమూర్ అరిమూర్ అరిమూర్ అరిమూర్.
అరిమూర్ అరిమూర్ అరిమూర్ అరిమూర్."

అరిమూర్ అరిమూర్ అరిమూర్ అరిమూర్
అరిమూర్ అరిమూర్ అరిమూర్ అరిమూర్.
అరిమూర్ అరిమూర్ అరిమూర్ అరిమూర్.
అరిమూర్ అరిమూర్ అరిమూర్ అరిమూర్.
అరిమూర్ అరిమూర్ అరిమూర్ అరిమూర్.
అరిమూర్ అరిమూర్ అరిమూర్ అరిమూర్."

మూల కలిపాకను తయి, "పాపిష్టివాడా, గొప్ప మూడు పం వెళవో! ఈ రద్దీకి ఎవ చాటు కలిగిందావు? ముచ్చాకుకాదు! చెయ్యని చెప్పింకు మూడుపాదాలు పుచ్చు కున్నావు గదా, అంకడో కృష్ణ పైపదలేక పోయావా?" అన్నారు.

కలిపా కళ్ళ మెరుపులు చూచు అమె చచ్చిపోయింది. పరిమళం వచ్చింది, మూడవ రోపకం వచ్చింది. కలిపా కలిపా పిసిక్కు దున్నుకుపోయి అమె సొంతమొక్కలు వెళవే. తొడిమల గొర్రాహం కళ్ళు తెరిచివున్న పక్షాలు, అదివి ఎవ యాపిస్తూ దిగిపోయింది అతను కలిపా

కళ్ళపై పక్షాలు కలిపా తొడిమలపి కిమింది, సురమలకేక, "అమ్మాయి, నేనాదా పిసిక్కుకు తెలిసింది గవక పి తర్తవర్త మొదల అమెకు పచ్చేవాళా మ యంట ఉంటు!" అన్నారు.

పియలీ కలిపామె రాజభవనానికి వెళ్ళిపోయింది, అక్కడ అమెకొక గది, దాదాపునమా పిచ్చాటు లేకుండా. కలిపా అమెకొ, "పియలీమె దిగిపోకు మర్తమ కలిపామె, అది రాజభవన రాఫి అమెకొక పిచ్చిదాదంగా అమె!" అన్నారు, అమె రాజభవనంలో దానిం మర్తమ అమెకొ అమెకొగింది.

గర్భిణిగాండ్ అరిచాడ బ్రహ్మ చేతులని
 అబ్బాదు చుట్టించి చెప్పినది, అయిదు
 అంతుల అర్చన లేక అడవిలోను మర్త్యము
 అరిచా ముగ్ధ చూపి గౌరవంగా లేచి నెల
 చది, లేఖను మూడుమాళ్లు కట్టకు అర్చన
 గుని, ఏప్పు చదివాడు. తరవాత అయ్య,
 "అరిచాగారి అర్చన వైవాహిక!" అన్నాడు.

అరిచా అబ్బాదుసారు తన పదమని అరి
 మూడే పరం చేయటం కోరని మర్త్యము నది
 రిచ్చానది ముగ్ధులు జడలుగా అమెత్తగా
 పడవనుపాడు. పిగా ఈ అమెత్తంలో
 పడవ సాప అక్కడికి వెళ్ళాడు. అబ్బాదు
 అరిచాగారి అర్చనాన్ని సాపికి చదువబడి

+++++

అబ్బాదు సాపి అత్తరం చదివె అరిచా
 ముగ్ధ వైస్ బాగు చెంది అరిచా సారెకాడు.

"సీమనా, సీతు మరెపోయిందా?
 పండుకు చేకవిపని?" అని సుల్తాను
 గద్దించాడు.

"ఈ మర్త్యము అరిచాగారి, నలుగు
 కున్నాడు మీరు నమ్మకండి. పియలక్కరి,
 ఈ అత్తరాన్ని కానె స్మరించాడు. అరిచా
 గారి విజంగా అత్తరం కాదుదలిస్తే తన
 స్వంతకాగితాంపైని లేఖకులచేత రాసుంది
 ఉంటేవారు. కావినైతే కాకద్దోగుల
 ముద్దలుకాదా ఉండవ." అన్నాడు సాప.

"అయితే నన్ను పుట్టించెమ్మమందావు?"
 అని మర్త్యము అడిగాడు.

"పెళ్లి వాకు వచ్చిందంటి. విజం నేను
 తెలుసుకుంటాను. నేను పడిమెట్ల బాగ్గా
 దుకు మన అర్చిగివి చూస్తూ పంపి నమ్మ
 దగిన అత్తరం తప్పిస్తాను. విజంగా పియ
 మనవి మోగించినట్లుమితే పడికి తగిన
 పెద్దంగా నేనె ముద్ది చెబుతాను!" అంటూ
 సాపి దాదాన్ని మాట్లాడిన పిదప, అరి
 చాడ నాది అని మర్త్యముకు నమ్మకం
 కుదిరిపోయింది అయ్య అరిచాగారిను తన
 చిట్టాచేత రాచగిరిచి, అతను పుష్ప
 కప్పి పడిపోయాక కైదులో పెట్టబడాయి.

తైలు అధికారి పేరు కుత్తెర్, అతను అరిమార్ను తైలులోని ఉపాధ్యక్షుడు, ఒక గదిలో పెట్టి, అతని చేతులకూ కాళ్లకూ వెనుక బేధాలు ఉంచాడు. ఆ గదిని కావే స్వయంగా కుత్తెర్వే అక్కర్ల ఒక రింజిలి పరిచాడు. తరువాత అతను అరిమార్తో, "అయ్యా, నేను మీ కండ్లిగారికి చాలా దూరమి ఉన్నాను. అందుచేత నా వల్ల మీకేమీ పొందే అవకాశం ఉండదు," అన్నాడు.

అది మొదలు పరిశ్రమలో పనిచేసేవాళ్లు ఈ అధికారి అరిమార్కు పిలిచిన సౌకర్యం అన్ని కలిగి ఉన్నాడు.

క్రింది గురించి రికార్డు పోషక పదార్థాలు సంపాదించుకుంటున్న అరిమార్ను చిత్రపాత్రలు చేసినట్లుగా తెలియజేస్తూ వచ్చాడు.

అరిమార్ తైలు ప్రవేశించిన ముప్పై రోజులకు అరిపా ఒకనాడు ఒక గదిపక్కగా వెళుతూ ఉండగా లోపల ఎవరో ఏడుస్తున్నట్లు వినిపించింది. ఆ పరిచేసునిపి ఎవరని దృశ్యం అదిగాదు. వారు వెళ్ళిపోయి నీటిని తెచ్చాడు. అమెను అరిపా పూర్తిగా నీటిరాదు. అందుచేత ప్రయత్నించి తన గొడవి దూరంగా వెళ్ళుకుని, "అరిమార్ వెళ్ళి వెళి అయింది. అంతవరకు అయిన చార్ల తెలియలేదు," అన్నది.

అప్పుడు అరిపాకు అంతా జ్ఞాపకం వచ్చింది. అయితే ఒక నోకరువ్వగా అరిమార్కు ఒక మంచి అహింసాపాత్రం వచ్చింది.

అరిమార్ తైలులో పడిన సలహాపాత్రం రోజున ఈ అహింసాపాత్రం బ్రహ్మ చేరింది. అది ఎవరు వచ్చినది, ఎవరికి వచ్చినది నుల్లా నుకు అర్థం కాలేదు. పోలీస్ అధికారి తనకు కూడా తెలియదన్నాడు. కానీ ఆ అహింసాపాత్రం ఒకవేళ అరిపానుంచి అరిమార్కు వచ్చిందేమోనని అయినా అనుమానం కలిగింది. ఈ అనుమానమే విజయవంతం అరిమార్ అరిపానుంచుకు తనకు కలుగజేసింది. అందుచేత పోలీస్ నుల్లానుకో, "ఆ దుర్గా,

***** చందమామ *****

ధను అరిగూర్ కచ్చికాచాని కడుగు అజ్ఞాపించాడుకదా?" అన్నాడు.

"మరిగ జ్ఞాపకం చెకవు. వెంటనే వాడి కిరచ్చేవానికి ఉత్తరువియ్యా" అన్నాడు సుబ్రాహ్మణ్యునితో.

ఈలోపుగా అరిగూరు అరిగూర్ అనేలు వారికి ఉన్నాడా లేదా అన్న అనుమానం వచ్చింది. అతను వారికి దాగుంటే ఈసారికి ఏదో వార్త రావలసిందే. అందుచేత అయిన వారినే వెలికి, "మీవు కొంత సాయము పరవారాన్ని వెంటపెట్టుకుని బ్రహ్మ చెల్లు అరిగూర్ బ్రహ్మకు సుబ్రాహ్మణ్యుని అనుమతి పడేను. లేక అతనికి పెచ్చెదా అపాయం

వచ్చితింటే, అవకాశం చెప్పినవారిని బంధించి తీసుకురా! వారి రక్తం కళ్ళ వాస్త్రాను!" అన్నాడు.

అలాగే వాపర్ కొంత మేవారంత బ్రహ్మకు ప్రయోజనముయోడు.

అక్కడ బ్రహ్మలో అరిగూర్ను కైదు నుంచి రాజనధకు తీసుకువచ్చాడు. అరి గూర్ను కిరచ్చేదం చెయ్యబోతున్నారన్న వార్త వాటింపు విని జనం తుండవీడంబాగా ఊరవచ్చాడు. వారందరికీ అరిగూర్ను అధిమానమే.

సావి తన బతుకంతో, "ఈ మర్నాడుగ్గి గారితప్పై వెని కట్టండి," అన్నాడు.

"అరిసూర్, ఈ మువ్వలివాళ్లు చంపేయ్యి బాపిరి అనుమతి ఇయ్యి!" అని జవంట్ నుంచి శోకం వచ్చాయి.

"మీరు తొందరపడకండి. రాజసెట్టిగది అమెచింపక తప్పదులేదు," అని అరిసూర్ వారిలో చెప్పాడు.

తరవాత సావి భటులు అరిసూర్ను ఒక గాడిదపై వెనె కట్టి వర్షస్థానానికి తిరుకు పోయారు. కరవైదులచేసెవాడు కత్తి పట్టు కువ నిర్భంగా ఉన్నాడు. చక్కనె ఉప్పు రాజదేవీనం తిదేసేనుంచి సుల్తానుగారు తల అయిపెట్టి చూసి అనుమతి ఇవ్వగానే మరణానికి అమెలు జరుగుతుందే. అందు

చేత అందరూ = కలికేసి చూడసాగారు కాని, ఎంతసేవబికి సుల్తానుగారి తల కిటికి వద్దకు రాలేదు. చిట్టచివరకు సుల్తానుగారు తల అయిపెట్టామగాని అయిన చూపు వర్ష స్థానంకేసి తిరగలేదు. చూరాని గుర్రాలపై వడ్డుచ్చి జాఫర్ అయిప మరవారం సుల్తానుగారి కంటాకింది. అందుచేత అయిన మళ్ళీ లోపలికి తిరిగి తన భటులతో, "మనకోసం బాగ్గాదునుంచి ఎవరో వస్త్రున్నట్టున్నది, వారికి తగిన రీతిగా స్వాగతమిచ్చి వాకు కబురు చెయ్యండి!" అన్నాడు.

అరిసూర్కు మరణానికి నిశ్చయమైన వార్త ప్రజల నెటనె జాఫర్కు తెలిసింది.

అయిన విషయం కట్టుకుని ముల్తాసును చూడవచ్చు. "అరిమూర్ కు ఏమాత్రం అపాయం కలిగినా నెరవ్వడం కలదు తన స్త్రీను అరిమూర్ ఎక్కడి?" అని అడిగాడు.

పరస్పరస్థానంనుంచి అరిమూర్ను ముల్తాసు తప్పించాడు. ముల్తాసును, సాచిని క్రియ చెయ్యమని ఉత్తరమిచ్చి, అరిమూర్ను బ్రాహ్మణ ముల్తాసుగా జాబిత ప్రకటించాడు. ప్రతిఘటించడానికి అంకురేడు.

కొత్తనుల్తాసు గౌరవార్థం మూడు రోజుల పాటు విందుకూ విశేషకూ అరిగాయి. నాలుగోనాడు జాఫర్ బాగ్గాడుకు ప్రయాణం కట్టాడు. "నాకు అరిపాగారి దుశ్శనం చేసి కోరాలని ఉన్నది. నేనుకూడా బాగ్గాడుకు మీరెంటు పట్టుచాను," అన్నాడు అరిమూర్ జాఫర్తో. అందుకు జాఫర్ నేమ్మకొందాడు.

నాడు బాగ్గాడు తెరగానే జాఫర్ అరిపాతో జరిగినదంతా చెప్పాడు. అరిపా అంతా విని, అరిమూర్కేసి తిరిగి, "అరిమూర్, నీకు

ద్రోహం చేసిన ఈ సాచి కల సీతేక్షనే బండించు!" అని అజ్ఞాపించాడు. అరిమూర్ కత్తిదూసి సాచిని సమీపించాడు.

"అరిమూర్, నేను దుర్భాగ్గ ప్రవృత్తి గలవాణ్ణి. నా ప్రవృత్తికి అనుగుణమైన పనులు చేశాను. నువ్వు ముందరచితివి. అందుచేత నీ ప్రవృత్తికి అనుగుణంగా ప్రవర్తించు!" అన్నాడు సాచి.

ఈమాట విన్నగానే అరిమూర్ చెతి మించి కత్తి నుంచి విడిపోయింది. అరిమూర్ స్వల్పవత్సావ్వి అందరూ కోనియా తాడు. అరిపా ముల్తాసునూ, సాచిని కీమించక తప్పిందికాదు.

తరవాత అరిపా అరిమూర్ను కొన్నాళ్లు కుప్పవద్ద ఉంచుకుని దివరకు అంకురేవి బహుమానాలతో బ్రాహ్మణుల పంపేశాడు. అరి మూర్ ప్రయత్నమిది వెంటబిట్టాకుని బ్రాహ్మణుల వెళ్ళి అక్కడ ముల్తాసుగా చాలాకాలం పని పొందించాడు. (అయిపోయింది)

